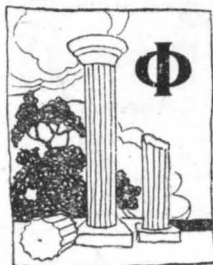

ΘΑΛΑΣΣΙΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΗENRI BERNAY

ΤΙ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΠΛΑΣΜΑΤΑ Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ!

ΥΣΙΚΑ, ή Μαριάννα λε Ντούεφρ, ή κόρη ενός ψαρά, δέν μπορούσε νά παντρευτή παρά θαλασσινό. Δυό τήν εχάνε ζητήσει ως τώρα. Καθώς μάλιστα τήν γύρψαν κ' οι δυό μαζί, ή Μαριάννα θρέθηκε σέ δύσκολη θέσι, γιατί δέν ήξερε ποιόν νά διαλέξη...

Καλά παιδιά και τά δυό, ώμορφα παιδιά, δουλετάδες, κ' είχε ό καθένας και τή δική του ψαρόθαρκα.

Πολλά κορίτσια στο χωριό ζηλεύσαν τήν τύχη τής Μαριάννας και θάδωναν πολλά νάταν στη θέσι της. "Η γυναικα που θά έπαυρε θλασσινούς, δέν θά κακοπεριούσε καθόλου..."

Αι αυτό ήταν σίγουρο! "Ήξεραν περισσότερο τόν δρόμο του σπιτιού απ' τόν δρόμο της ταβέρνας και απ' τά παιδιά τους δέν θά έλειπε ποτέ τόν ψομί..."

Ό "Υθ Λουάρν, ό ένας, ήταν ψηλός, εσαθός, λιγάκι δειλός... Δέν τόλμησε νά πάη ό ίδιος νά μιλήση τής Μαριάννας, μά έστειλε τή μητέρα του νά τήν ζητήσει έπίσημα απ' τόν πατέρα της, όπως κανέναν νά παληό καιρό..."

Αμα τύχαινε νά θρεθθί μπροστά στη Μαριάννα, δέν μπορούσε νά μιλήση, άλλα τήν κούταζε μ' αγάπη και μέ θαυμασμό και τά γαλιάνο του μάτια γινόντουσαν άπιστευτα τρυφερά... "Η κοπέλλα ένοιωσε πώς άν έπαυρε τόν "Υθ θάταν πολύ ευτυχισμένη... Θάχε έναν άντρα σπάνιο, έτοιμο νά κινήση γή και πέλαγα γιά νά τή ευχαριστήση..."

"Ήταν πολύ καλοθλεπούμενος στο χωριό, γι' αυτό τελευταία είχε διοριστή και καπετάνιος στο ναυαγοσωστικό..."

Κ' ήταν νέος, μόλις είκοσιτριών χρονών...

"Αργότερα, θά φορούσε στις γιορτές τά μετάλλια, που θάχε κερδίσει μέ τήν αξία του κ' ίσως - ίσως και τόν ναυτικό σταυρό, που δίνουν στους γενναίους... Τό σταυρό αυτό τόν είχε κ' ό πατέρας τής Μαριάννας και τόν φορούσε μέ μεγάλη περηφάνεια..."

Ό άλλος, ό Ζάν Κεντέκ, κοντός και μελαχροινός, είχε ματιές τολμηρές και λόγια άποφασιστικά..."

Μόνος του πήγε και θρήκε τήν Μαριάννα, τής μιλήσε γιά τήν αγάπη του και τήν ζήτησε νά γίνη γυναίκα του... Καί μάλιστα όχι μέ παρακάλια, άλλα σαν άνθρωπος που ξέρει τί αξίζει εκείνο που προσφέρει..."

"Η Μαριάννα κατάλαβε πώς στο σπίτι αυτός θά διάταζε τά πάντα..."

Οι γονείς τής κοπέλλας είχανε μιά ελαφρή προτίμησι γιά τόν Λουάρν, άλλα άφίταν τήν κόρη τους έλευθερη... Αυτή όμως διάταζε νά διαλέξη..."

Οι δυό ναυτικοί περιμένανε, ό ένας μέ φόβο, κ' ό άλλος γεμάτος πεποίθησι..."

Ξέρανε πώς ήτανε άντιζηλοι, χωρίς ποτέ νά μιλήσουνε γι' αυτό κ' άποφεύγανε νά συναντηθούνε από φόβο μήν αρχίζανε κανένα άσκοπο καυγά..."

"Αλλά προσέχανε τήν εμφάνισί τους, δέν πατούσαν πειά τό πόδι τους στην ταβέρνα και ουναγωνιζόντουσαν ποιός θά φερη τό περισότερο ψάρι..."

* * * * *

"Εκείνο τό πρωινό, οι ψαράδες ήταν έτοιμοι νά φύγουν."

Μιά ψιλή βροχή έπεφτε όρες τώρα κ' όλοι φορούσαν τ' άδιάβροχα μέ τις κουκούλες και τις χοντρές τους μπότες..."

Μ' όντι νά κατέβουν στις θάγκες που περιμέναν άραγμένες στο λιμάνι, είχαν μαζευτή και κούταζαν τόν όρίζοντα ποτάν φορτωμένους σύνεφα..."

"Όλη τή νύχτα φύσαγε γαρμπής, μά άπότομα ό άνεμος γύρισε μέ γραγιό..."

Μέ τέτοιο καιρό, θάπρεπε νάταν κανείς τρελλός νάβγη έξω, στον άκεανό, άφου και μέσ' τό λιμάνι, τά κύματα έκσαν τ'ε θάρκες νά χοροπηδούν..."

"Όλοι οι ψαράδες ήτανε σκυθρωποί..."

Μιά μέρα χαμένη... Μιά όλόκληρη μέρα, τώρα μάλιστα ποδχε ψάρι μπόλικο κ' όλοι γόρψαν μέ τ' άμπάρι γεμάτα..."

Μά μέ τίς θάρκες ποδχανε, όδτε νά τ' άμπετούνε μπορούσαν νά θγούνε έξω μέ τέτοιο καιρό..."

Ό Λουάρν, τέλος, μιλήσε γιά όλους και έπτε:

"Όσο πάει ό καιρός, μάς τά χαλάει περισσότερο... Έγώ δέν θγαίνω έξω μέ τέτοιον καιρό..."

Οι άλλοι, σαν νά εξαφρώθηκαν από ένα δισταγμό, πήραν ά μέσως τήν άπόφασί τους..."

"Έχεις δίκη, Λουάρν... Δέν αξίζει νά παίξουμε τό πεταίμας γιά μιά άρμαθιά ψάρια..."

Και ή παρέες άρχισαν νά διαλύωνται... "Άλλοι γόρψαν στα σπία τους, άλλοι τραβούσαν γιά τά καπηλεία..."

"Ένας μόνχα δέν άκόλουθησε τούς άλλους. Ό Κεντέκ..."

"Δέν ξέρω τί θά κάνετε σεις έπτε. Έγώ θά πάω..."

"Γιάννη, τρελλάθηκες; Δέν άκούς τί λένε οι προεστοί;"

"Στό καιρό τους, μπορεί νά μη ψαρεύανε μέ γραγιολεθάνατε... Στό δικό μου ψαρεύουνε..."

"Ό Λουάρν τόν κούταζε, σήκωσε τούς ώμους κ' έφυγε..."

Ό Κεντέκ δώτσασε μέ τούς ναυτες του μπήκε στη θάρκα, λύσανε παλι και τρικέτι και σέ λίγο ήταν έξω απ' τό λιμάνι..."

Μά κανέναν άλλος δέν τόν άκόλουθησε..."

"Όλο τό πρωί ό άέρας χάλγαζε τό κόσμο... Τά κύματα όσο πήγαινε και μεγάλωναν..."

Τό μεσημέρι στο γραφείο του λιμεναρχή, είχαν μαζευτή μερικοί ναυτικοί και συζητούσαν τήν τρέλλα του Κεντέκ..."

"Νάβγη έξω μέ τέτοιο καιρό!... Άκού..."

"Και μέ καινη τή ασπομαούνα... Νά αξίζει τουλάχιστο ή θάρκα του!"

"Πούδς τόν ξέρει που θρίσκειται τώρα!"

Κεινη τή στιγμή τό τηλεφώνο κούδούνησε

Ό λιμεναρχής πήρε τό άκουστικό, ένώ οι άλλοι περιμέναν άνήσυχου..."

"Μου τηλεφωνεί ό φαροφύλακας... έπτε όταν τελείωσε τή συζήτησι. Βλέπει τό καίκι του Κεντέκ ένάμισιο μίλι στ' άνοιχτά, νά ζητά ή βοήθεια μέ σημάτα... Πρέπει νά θγάλουμε τό ναυαγοσωστικό..."

Οι ναυτικοί κατάλαθαν... "Έφωσαν τρέχοντας νά ειδοποιήσουν τό ναυαγοσωστικό..."

Σέ λίγο ή σειρήνα του ναυαγοσωστικού άντήχησε σ' όλο τό χωριό, κωλώντας τούς ναυαγοσωστές..."

Ό Λουάρν, ό καπετάνιος τους, μέ μιά ριτίδα άνάμεσα στα μάτια, διάταζε σαν άνθρωπος συνηθισμένος νά διευθίνη..."

"Μόλα κάθο... Μπρός... Όλοταχώς!"

"Άκούστικε ό θόρυθος του μωτέρ και ή θεζινάκατος έφυγε, μ' όλη τής τήν ταχύτητα..."

Τό νέο είχε διαδοθή σ' όλο τό χωριό κ' όλοι, άντρες, γυναίκες και παιδιά, είχαν μαζευτή στην παραλία, περιμένοντας μ' άγωνία νά μάθουν νέα..."

Ό άκεανός δέν άστειεύοταν... Σχεδόν κάθε οικογένεια είχε στο νεκροταφείο ένα πιγμένο... Όμμα τής όργής του γέρο-Άτλαντικού... Πολλοί τάφοι μάλιστα ήταν άδειοι... Δέν άφινε εύκολα τή λεία της ή θάλασσα, τήν κρατούσε ζηλότυπα και θθεαία τις..."

Νά πιγνή κανείς στις παγωμένες θαλάσσεσ τής "Ιστανδίας ή στούς άκεανούς μέ τά ξένα περιεργά όνόματα όπου ποτάν πήγαινε τό πολεμικό ναυτικό, αά, αυτό είχε κάποιο νόημα... Μά ένάμισιο μίλι έξω απ' τό λιμάνι, από καθάρη ξεροκεφαλιά, αυτό ήταν απ' τ' άσυχώρητα..."

Ό φαροφύλακας, που παρακολουθούσε τώρα μέ τά κούλια τό έργο του ναυαγοσωστικού, τηλεφωνούσε στο λιμεναρχή, ότι έβλεπε κ' αυτός πάλι τά μεταβίβαζε στο πληθος..."

"Τό ναυαγοσωστικό πλησιάζει τή θάρκα... Τήσ πεταίε κάθο. Τήν έβσε... Τήν σέρνει..."

Ερ-χονται..."

Κι' έπειτα, ή λέξεις που όλοι περιμέναν μ' άγωνία:

"Δέν λείπει κανέναν!"

Σέ λίγο, τό ναυαγοσωστικό πλευρίζε, φέρνοντας και τή θάρκα του Κεντέκ, ποτάν γεμάτη νερά..."

"Όλοι πήδσαν στη Εηρά, ιουσκέμενοι, μά κατευχαριστημένοι που τή γλύτωσαν τόσο σπνια..."

Ό Κεντέκ κ' ό Λουάρν πήδσαν τελευταίοι και τό πρώτο πρόσωπο π' άντίκρουαν, ήταν ή Μαριάννα..."

Τι θάρκα ή κοπέλλα; Θάχε κανένα καλό λόγο γιά τόν γενναίο ψάρα που θείξε τέτοια τόλμη; Στέκονταν περήφανος και περιμενε ένώ ό άλλος ήτανε σαν θρεγμένη κόττα. Δέν είχε κανένα λόγο νάπε περήφανος, άφου γιά τήν ξεροκεφαλιά του είχαν κινδυνέψει τόσο παλληκάρια..."

Μά ή κοπέλλα, σ' αυτό τήν άγκαλιά πήγε κ' έπτεσε."

"Νάξερες, Γιάννη μου, ποδς φοβήθηκα!..."

Κι' ό ψηλός Λουάρν ποδς κινδυνέψει γιά νά σώση αυτόν που τοκίλεθε τήν αγάπη του, δέν πόνεσε πειά μόνο σκέφθηκε πώς άλήθεια είνε παράξενα πλάσματα ή γυναίκες."

Σέ λίγο ή θάρκα βρισκόταν έξω από τό λιμάνι...